

§§ 1431 a 1396 obč. zák., že tam příjemce obdržel plat, na nějž neměl právo, nedluh, jenž placením nestane se dluhem, kdežto zde obdržel plat, na který právo měl, tedy dluh, který placením tím zaniká, takže onde nejde, tuto však jde o bezpečnost právního obchodu, která právě jest důvodem ustanovení § 1396. Že si žalovaný jako postupník počínal obmyslně, by od žalující pojišťovny dosáhl plnění, tato v řízení před soudem první stolice, jak již uvedeno, netvrdila a netvrdila ani, že tu byly předpoklady, za nichž by mohla podle §§ 871 a násl. obč. zák. proti žalovanému uplatnit podstatný omyl, pro nějž nelze její placení považovati za uznání dluhu podle § 1396 obč. zák. Podotýká se, že dosud uveřejněná rozhodnutí Nejvyššího soudu, v nichž se pojišťovna domáhala vrácení vyplacených částek z důvodu § 1431 obč. zák., zejména i nálezy, k nimž žalobkyně ukazuje ve svém odvolání, spočívaly na skutkovém podkladě podstatně odlišném potud, že tam nešlo o postup pohledávky, jenž by podle zjištěných okolností dopouštěl a zároveň vyžadoval použití § 1396 obč. zák. Z toho, co uvedeno, plyne, že zjištěný skutkový děj stačí k rozhodnutí sporné věci a že není třeba doplňovati řízení, jak mylně za to má odvolací soud.

Čís. 10942.

Je-li spornou výše kupní ceny, jde o určení právního poměru (§ 228 c. ř. s.), vyplývajícího z kupní smlouvy.

Předejde-li se určovací žalobou řadě žalob o plnění, slouží určovací žaloba potřebám praktického života. Pokud jest opodstatněn zájem na bezodkladném určení kupní ceny.

Civilní soudní řád nezná žalobu o právní útvar (Rechtsgestaltungsklage).

Vzhledem ke změněným cenovým poměrům jest odůvodněno zhodnocení předválečné úplaty za nalámaný a prodaný štěrk. Tomu není na závadu ani § 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n. ani zákon ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. září 1931, Rv I 945/30.)

Josef S., jenž byl vlastníkem knihovních vložek čís. 589, 1094 a 1095, přenechal smlouvou z konce roku 1915 žalované bance (její právní předchůdkyni) právo, by na jeho pozemcích jakož i na pozemcích, jež měl spachtovány od M-a, využívala čedičová ložiska a učinila všechna opatření s tím spojená. Toto právo bylo zapsáno do pozemkové knihy. Smlouva, jež platila od 1. ledna 1916 do 31. prosince 1935, ustanovovala, že za 1 m³ nalámaného a prodaného čedičového štěrku jest zaplatiti 22 h, nepřekročí-li roční množství 10.000 m³, 20 h, nepřekročí-li roční množství 20.000 m³, a 18 h, bude-li roční množství činiti více než 20.000 m³. Po znehodnocení peněz žádal Josef S. na žalované zvýšení úplaty, žalovaná přiznala mu 36 h za 1 m³, avšak vyhradila si, že může toto zvýšení odvolati, což též učinila a nabídla žalobci 18 h za 1 m³

šterku. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se dědici po Josefu S-ovi na žalované bance, by bylo uznáno právem, že ze smluvního poměru stran, jenž má za předmět úplatný odběr šterku z pozemků zapsaných ve vl. čís. 589, 1094 a 1095, přísluší žalobcům ode dne žaloby za každý 1 m³ všeho šterku, jenž byl odebrán z pozemků shora uvedených jakož i z pozemků spachtovaných od M-a úplata, již jest vypočítati na základě ceny 1 Kč 20 h za každý m³ odebraného a prodaného šterku. *Procesní soud* první stolice uznal podle žaloby. *Důvody*: Bylo rozhodnouti, zda jest přípustné zhodnocení žádané od žalobců, a zda žaloba odpovídá předpisu § 228 c. ř. s. Soudní dvůr odpověděl kladně na obě otázky. Jest pravda, že platný zákon zhodnocení nezná a že znehodnocení peněz podle § 1311 obč. zák. jest považovati za náhodu, která postihuje toho, v jehož jmění se přihodila. Avšak zákon žádá v článku 278 obch. zák. a v § 914 obč. zák., by při výkladu smlouvy byla zjištěna pravá vůle smluvních stran a jejich úmysl, a že smlouvě musí se rozuměti tak, jak to odpovídá poctivému obchodu. Smlouva, o níž tu jde, není smlouvou pachtovní, třebas ji strany nepřesně jako takovou označují. Smlouva pachtovní o pozemcích předpokládá podle § 1109 obč. zák. možnost navrácení v obyčejném hospodářském stavu s ohledem na roční dobu, v níž pacht končí. V souzeném případě jest však podle tak zvané pachtovní smlouvy pachtýř oprávněn předmět pachtu zničiti a zciziti materiál tím získaný. Z toho vyplývá, že jde o kupní smlouvu podle § 1053 obč. zák., při níž se věc měří podle množství nalámaného a zcizeného kamene a cena se určuje ujednáním jednotné ceny. Pro žalobce tvoří tudíž žalovanou stranou zapravená kupní cena roční rentu, kolísající pokud jde o výši. Pokud jde o renty, jichž počátek spadá do doby, kdy měna byla ještě stálá a znehodnocení peněz nemohlo býti předvídáno, stojí nejvyšší soud na stanovisku, že příjemce renty může po znehodnocení peněz žádati zvýšení renty, která jest přiměřená nynějším poměrům, poněvadž strany při uzavření smlouvy nemohly vůbec mysleti na to, že renta ztratí větší část své kupní síly (§ 1389 obč. zák.). Také v souzeném případě měly smluvní strany jistě v úmyslu, by kupní cena byla hospodářsky přiměřená. V tomto směru připojuje se soud úplně k posudku znalce Viléma S-a, který uvádí, že kupitel při takové smlouvě musí zaplatiti kamenný materiál a znehodnocení pozemku poškozením kultur na pozemku. Soud zjistil na základě tohoto znaleckého posudku, že při uzavření smlouvy byl prodáván 1 m³ silničního šterku po 6 K 50 h a že dnes má tento šterk průměrnou cenu 50 Kč, že hrubý šterk, jehož se používá nejvíce k šterkování dráhy, stojí dnes průměrně 36 Kč a že tudíž zhodnocovací faktor činí 8 až 8.5, že dříve byl písek pouhým odpadkem, kdežto nyní jest rovněž prodejným, ana se v lomu vyrábí velmi žádaná, dříve však těžko prodejná drť. Drť stála dříve asi 4.3 K, kdežto nyní, kdy jest jí nutně zapotřebí ke stavbě therovaných a asfaltových silnic, dociluje ceny asi 57 Kč. Zhodnocovací faktor činí tudíž asi 10 až 12, v celku 8.5 až 9. Na druhé straně stoupily na straně kupitelově mzdy a sociální břemena, provoz vyžaduje opatření strojů, počet dělníků musí býti zvýšen a hledě na všechny tyto okolnosti, přichází znalec k tomu

výsledku, že dávka asi 5 až 7% z prodejní ceny šterku byla by přiměřená jakožto pachtovné z půdy. To by byla tudíž kupní cena za 1 m³ kamene, v souzeném případě tudíž při vzetí za základ ceny 36 Kč a 50 Kč, 1 Kč 80 h a 2 Kč 50 h při 5% a 2 Kč 52 h a 3 Kč 50 h při 7% pachtovném z půdy. Znalec jest s ohledem na značnou obtížnost dnešního získávání kamene, která jest způsobena větší vzdáleností mezi skalní stěnou a stroji a větší vrstvou rumu, t. j. země nad kamenem, toho mínění, že jest oprávněno 6 až 7násobné zhodnocení. Vezme-li se za základ nejmenší jednotná cena podle smlouvy, 18 h, obdrží se jakožto žalobcem žádané zhodnocení 1 Kč 20 h při zhodnocovacím faktoru 6.66, při 20 h s faktorem 6 a při 22 h s faktorem 5.41. Připojuje se k tomuto posudku, zjišťuje tudíž soudní dvůr, že žalobce jest oprávněn, žádati za 1 m³ kamene po 1 Kč 20 h jakožto přiměřenou úplatu. Další námitka žalovaného, že jde o nepřipustnou zjišťovací žalobu, není oprávněna. Právní poměr o sobě není sporným. Obě strany shodují se v tom, že uzavřely kupní smlouvu a že tato jest ještě platná. Podle obsahu smlouvy může žalující strana teprve po uplynutí každého roku se žalovaným zúčtovat, mezi rokem může žádati jen čtvrtletní zálohu. Základem zúčtování jest jednotná cena a tato důležitá součástka smlouvy jest sporná a žalobci uvedli výslovně, že jejich zájem na zjištění jest v tom, že musí vědět ještě před uplynutím smlouvy, s jakou jednotnou cenou jednou zúčtují, jinými slovy, žalobcům záleží na tom, by bylo zjištěno, zda žádané zhodnocení jednotné sazby bude soudem vůbec uznáno za přípustné, t. j. zda smlouva též se zhodnocenou jednotnou sazbou jest po právu. Tím prokázali žalobci ve smyslu materiálu k § 228 c. ř. s. dostatečně svůj zájem, neboť postačí, je-li příčinná souvislost, z níž se má podati jsoucnost zájmu, prokázána jakožto pravděpodobná. Sleduje-li se myšlenkový postup žalované, byl by měl žalobce vždy teprve po uplynutí zúčtovací lhůty, v souzeném případě tudíž po uplynutí roku 1929, žalovati o zaplacení zvýšené kupní ceny, ale též v tomto případě musila by býti řešena předběžná otázka zhodnocení a tento postup opakoval by se každoročně až do vypršení smlouvy v roce 1935, kdyby žalovaná zhodnocení neuznala. Touto žalobou jest však otázka zhodnocení též pro další trvání smlouvy konečně rozhodnuta a nemůže tudíž býti pochybnosti o tom, že jest právně odůvodněno tvrzení žalobců, že mají ještě před vypršením smlouvy zájem na zjištění jednotné sazby. O d - v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Pokud odvolání, uplatňující odvolací důvod nesprávného právního posouzení věci, napadá výrok, jímž přiznáno zhodnocení předválečné úplaty za 1 m³ vyrobeného a prodaného šterku na 1 Kč 20 h jest neodůvodněné. Smlouva ze dne 29. prosince (31. prosince) 1915 jest, jak soud prvé stolice správně uvádí, smlouvou kupní podle § 1053 obč. zák. ujednanou v době předválečné. Následkem válečných a poválečných poměrů, zejména následkem poklesu valuty, události stranami nepředvídané, nastal by značný nepoměr mezi vzájemným smluvním plněním, když by mělo býti zachováno ustanovení původní smlouvy, že by žalobci měli dostávat i na dále za 1 m³ vyrobeného a prodaného šterku jen 22 h, 20 h, pokud se týče

18 h nynější v kupní ceně pokleslé měně, tedy poměrně nepatrný zlomek oněch 22, 20 a 18 h z dob dřívější hodnotné měny. Událost tato není jen nahodilostí střídající se obchodní konjunktury, nýbrž událostí krom-obyčejného dosahu, kterou jest zároveň úplně rozvrácen hospodářský účel a úmysl původní smlouvy. Podle zásady soukromého vlastnictví a zákonem zaručené hospodářské svobody nelze zajisté žalobcům odepí-rati právo požadovati za surovinu, kterou jejich pozemky v sobě cho-vají, cenu, která se jeví toho kterého času přiměřenou. Neboť jde o bu-doucí užítky z majetku nemovitého, který nebyl znehodnocen a v ceně naopak stoupl v tom poměru, ve kterém poklesla valuta a kde ztráta ža-lobců z té příčiny znamená zároveň nepředvídaný zisk na straně druhé. Doložka rebus sic stantibus, které se žalobci dovolávají, jest vytčena podle platného práva výslovně pro tak zvané smlouvy předběžné a za-chovává se z naléhavých právních ohledů vzhledem na její zásadní vý-znam a na předpisy §§ 1052 a 1389 obč. zák., jež ji aplikují, důsledně i při smlouvách definitivních, zejména v takových smluvních poměrech, při nichž jde o opětující se, do budoucnosti posunutá vzájemná plnění, jak jest tomu při výživném a výměncích a také v souzeném případě, kde všude právní stav naléhavě vyžaduje, by napraven byl příkrý nepoměr, který proti pravému úmyslu stran později nastal mezi vzájemným smluv-ním plněním z příčin, jež strany při ujednání smlouvy nemohly před-vídat (sb. n. s. čís. 8548). Soud prvé stolice zcela právem zhodnocení na základě posudku znalce částkou 1 Kč 20 h za 1 m³ vyrobeného a pro-daného šterku za přiměřené uznal.

Odůvodněným jest však odvolání pokud vytýká, že tu nejsou před-poklady určovací žaloby podle § 228 c. ř. s. Žalobci žádají určení, že jim z pozemků v žalobě uvedených od podání žaloby, dnem 17. ledna 1929 počínajíc, přísluší ohledně jich podílu na úplatě za 1 m³ vyrobe-ného a prodaného šterku peníz, který na podkladě ceny 1 Kč 20 h za 1 m³ vyrobeného a prodaného šterku jest vypočísti. Jde tedy o žalobu určovací podle § 228 c. ř. s. Žalobci k odůvodnění žaloby uvedli jediné, že teprve uplynutím každého roku číslice podle míry prodaného kamene mohou vypočítati, tudíž na tom mají zájem, by ještě před uplynutím pachtovní smlouvy zjistili, jakou jednotnou číslicí za každý rok pach-tovné musí býti vyúčtováno. Podle § 228 c. ř. s. může býti podána ža-loba, by bylo na jisto postaveno, že tu jest nebo není právní poměr nebo právo, má-li žalobce právní zájem na tom, by tento právní poměr nebo právo co nejdříve byly zjištěny soudním rozhodnutím. Tyto před-poklady tu musí býti v době podání žaloby. V údajích žalobců nelze spatřovati právní zájem žalobců, by výše úplaty od 17. ledna 1929, kterou, jak udávají, mohou požadovati teprve po uplynutí roku 1929, co nejdříve byla zjištěna. Žalobcům, jak první soud uvádí, jde prý o zjištění, zda žádané zhodnocení bude soudem vůbec uznáno za pří-pustné, t. j., zda smlouva též se zhodnocenou jednotnou sazbou trvá po právu. Toho však lze dosíci i při žalobě o plnění, jehož se žalobci po případě novou žalobou budou museti domáhati. Žalobci vlastně ani netvrdili, že mají právní zájem na tom, by se zjištění to stalo co nej-

dříve a soud první stolice to též neuvádí, tím méně odůvodňuje. Podle názoru odvolacího soudu není tu předpokladů žaloby určovací podle § 228 c. ř. s. Soud první stolice neposoudil věc spornou v tomto směru po stránce právní správně, vyhověv žalobě. Smlouva ze dne 29. (31.) prosince 1915 jest platnou smlouvou a žalobci mohou jen žádati místo dosavadní úplaty zvýšenou úplatu 1 Kč 20 h za 1 m³ vyrobeného a prodaného šterku.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu, avšak jen potud, pokud se týkal pozemků zapsaných ve vl. čís. 589, 1094 a 1095, ohledně ostatních pozemků dovolání nevyhověl.

Důvody:

Na prvním místě bylo zkoumati, zda jsou tu podmínky určovací žaloby podle § 228 c. ř. s. Určovací žaloba předpokládá, že jde o určení, zda tu jest či není některý právní poměr nebo právo, a že žalobce má na tom právní zájem, by právní poměr nebo právo byly soudním rozhodnutím určeny co nejdříve. Právní poměr stran jest poměrem mezi prodátelem a kupitelem, jde o smlouvu trhovou, při níž jest předmětem smlouvy těžení čedičového kamene, a spornou jest jen cena trhov, výše úplaty, kterou má za to platiti žalovaná banka. Trhov, cena jest však podstatnou částí smlouvy trhov, právního poměru založeného smlouvou tou, a jest tedy, je-li spornou výše ceny trhov, spornou i poměr právní o smlouvu tu opřený a lze proto právem říci, že jde v souzeném sporu o určení právního poměru, vyplývajícího ze smlouvy trhov, nebo též, že jde o určení práva žalobců, plynoucího z poměru toho co do výše ceny čediče. Další otázkou jest, zda mají žalobci na tom právní zájem, by sporné právo (sporný právní poměr) byly určeny co nejdříve. Na tuto otázku odpověděl odvolací soud záporně. Neprávem. Nesporno jest, že žalobci mají jen nárok, by jim jednou ročně žalovanou bankou bylo vypočteno a udáno, jaké množství, kolik m³ čedičového kamene za minulý rok nalámala a prodala, poněvadž se podle toho vypočte jejich podíl na zisku z propachtovaného lomu podle určité jednotky za 1 m³, který činí buď dle původní smlouvy 22 h, 20 h nebo 18 h za 1 m³ podle množství prodaného kamene, nebo 1 Kč 20 h podle zvýšeného základu trhov, ceny, jak se ho žalobci touto žalobou domáhají. Žalobu o plnění mohli by tedy žalobci podati jen po uplynutí toho kterého pachtovního roku, pokud ještě úplatu za minulý rok nepřijali a s ní se nespokojili v té výši, jak jim byla žalovanou vyplacena. Žalobci podali žalobu o valorisaci úplaty 17. ledna 1929, když již, jak nesporno, úplatu za rok 1929 přijali a s její výší se spokojili, a rozsudek prvního soudu byl vydán 11. listopadu 1930, v době, kdy úplata za rok 1930 nebyla dosud splatná. Z toho zjevno, že žalovaní nemohli v roce 1929 podati žalobu o plnění a tudíž ani mezeitímní určovací návrh podle § 236 c. ř. s. Zájem jejich na určení jest odůvodněn tím, že má rozsudkem v této rozepři býti stanovena kupní cena čediče pro všechna budoucí leta až do roku 1935, kdy smluvní poměr stran končí, jelikož

se tím předejde šesti žalobám o plnění, bude-li k této žalobě pro budoucnost rozhodnuto a určeno, jakou trhovou cenu v příštích letech jest platiti. Slouží tedy tato žaloba určovací praktické potřebě stran, neboť se jí předejde zbytečnému rozmnožování sporů (viz rozh. čís. 4498 sb. n. s.). Zájem na okamžitém určení jest dán tím, že žalovaná strana, jak nesporno, po státním převratu vzhledem ke snížené kupní síle peněz již jednou koncedovala zemřelému předchůdci žalobců v poměru prodatském Josefu S-ovi zvýšenou kupní cenu 36 h za 1 m³ šterku, kteréžto zvýšení však roku 1928 opět odvolala a snížila kupní cenu opět na původních 18 h za 1 m³ šterku, následkem toho byli žalovaní nuceni žalobou domáhati se toho, by bylo neprodleně určeno, zda se pro budoucnost musí spokojiti s původní nízkou cenou 18 h za 1 m³, či zda vzhledem k devalvaci peněz mají nárok na poměrné její zvýšení na 1 Kč 20 h za 1 m³. Tím jest odůvodněn jejich okamžitý zájem na určení sporného právního poměru, pokud se týče práva a jsou proto splněny podmínky určovací žaloby podle § 228 c. ř. s. Žaloby o právní útvar (Rechtsgestaltungsklage), jak dovolání označuje žalobu, již byl tento spor zahájen, platný civilní řád soudní nezná a netřeba se proto vývody dovolacími v tom směru zabývat. Poněvadž tu jsou podmínky určovací žaloby podle § 228 c. ř. s., bylo změnití žalobu zamítající výrok odvolacího soudu jako neodůvodněný.

Pokud jde o věc samu, jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že jest odůvodněno zhodnocení předválečné úplaty za 1 m³ nalámaného a prodaného šterku na 1 Kč 20 h. V té příčině jest poukázati na správné, stavu věci i zákonu vyhovující důvody odvolacího soudu, jež souhlasí též úplně s rozhodnutím nejvyššího soudu čís. 8548 sb. n. s. Mínení žalované banky, tlumočené v dovolací odpovědi, že zásadu vyřčenou v tomto rozhodnutí jest omeziti jen na případ, kde se smlouva prodlužuje jednostranně následkem opce, příslušející jedné ze smluvních stran, nelze přisvědčiti, neboť rozhodnutí to stanoví všeobecně, že této zásady jest použití všude, kde právní stav toho naléhavě vyžaduje, by byl napraven příkrý nepoměr, který proti pravému úmyslu stran později nastal mezi vzájemným smluvním plněním z příčin, jež nemohly strany při uzavírání smlouvy předvídati (§ 1389 obč. zák.). Tomu není na závadu ustanovení § 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n. ani předpis zákona o těžbě dříví ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n., naopak onen zákon nemá co činiti s případem t. zv. *clausula rebus sic stantibus*, o jaký zde jde, že totiž smlouva o opětujícím se plnění byla uzavřena za určitých poměrů (nenormálních), o nichž se musilo předpokládati, že potrvají po čas smlouvy, pak ale proti tomuto očekávání nastala válkou změna, pro kterou vzájemná úplata za plnění jeví se býti nepoměrně nízkou a nevyhovuje tudíž požadavkům spravedlnosti. Jde o případ, že jedna strana stále ještě opětovně plní tutéž hodnotu jako dříve. druhá však poskytuje jako úplatu hodnotu mnohem nižší než dříve, a jde o to, by i nyní vzájemná plnění byla k sobě v téměř hodnotném poměru jako dříve, a nejde tedy o případ, že se má platiti dluh datující z doby normální (předválečné) v době abnormální (po-

válečné), který má paritní zákon na mysli. To uznává sám zákon ze dne 17. března 1921, čís. 121 sb. z. a n., jenž tutéž úplatu za doby dřívější smluvenou, ale nyní nepostačující zvyšovati dává přiměřeně cenám poválečným, a svědčí tedy zákon ten proti žalované straně, nikoli pro ni. Pokud jde o pozemky uvedené v prvním odstavci žaloby, jež byly vlastnický připsány Josefu S-ovi, právnímu předchůdci žalobců, a jež patří nyní z $\frac{5}{6}$ do spoluvlastnictví žalobců ve vložkách čís. 1094, 1095 a 589, bylo vzhledem k předeslaným důvodům změnití rozsudek soudu odvolacího a obnoviti rozsudek prvního soudu v ten rozum, že se žalobnímu nároku ohledně tržové ceny z těžby čediče na těchto pozemcích vyhovuje. Naproti tomu jest žaloba neodůvodněná a bylo dovolání zamítnouti, pokud se týče potvrditi zamítající rozsudek odvolacího soudu, pokud se žalobci téhož výroku domáhají ohledně těžby čediče z dalších pozemků v žalobě uvedených, které Josef S. měl najaté dle pachtovní smlouvy ze dne 7. dubna 1911 od Edvína M-a až do 31. prosince 1923, a které dal žalované straně v podpacht, — jak vyplývá z pachtovní smlouvy ze dne 29. a 31. prosince 1915 — jakož i ohledně dalších v žalobě uvedených pozemků, které v řečené pachtovní smlouvě vůbec uvedeny nejsou; neboť jest nesporno, že veškeré tyto pozemky patří žalované bance do vlastnictví, která je koupila v roce 1915—1917 dílem od Edvína M-a, dílem, pokud jde o pozemky posléze jmenované od jiných vlastníků a není proto povinna žalovaná banka platiti z dobývání čediče na nich úplatu žalobcům, vždyť, pokud jde o pozemky Edvína M-a, končil jejich pacht, i kdyby tu nebylo kupu, dnem 31. prosince 1923, a tudíž nemohli dědicové Josefa S-a bráti nadále z nich podpacht, když jejich pacht byl ukončen, pokud se týče nemohli dále prodávati kámen, který již neměly koupený a který jim do vlastnictví již nepatřil. Pozemky posléze jmenované nepatřily nikdy Josefu S-ovi ani jeho dědicům, nynějším žalobcům, ani do vlastnictví ani právem pachtovním a neměli od vlastníků ani koupeno právo dobývati z nich čedičový kámen a žalobci netvrdili a ani neprokázali vůbec v žalobě ani za řízení před prvním soudem nějaké právo, na jehož základě by jim příslušel nárok na výtěžek z kamenolomu na těchto pozemcích anebo, že by měly pozemky tyto přicházeti v úvahu při stanovení kupní ceny za nalámaný a prodaný kámen. Okolnost jimi v dovolání tvrzená, kterouž ostatně jest považovati za novotu, že pozemky tyto tvoří celek s pozemky Edvína M-a, není vůbec pravotvornou okolností, jež by žalobcům sjednávala nárok na zisk docílený těžbou kamene čedičového na těchto pozemcích. Konstatoval tedy již odvolací soud správně, že pozemky ty do smlouvy nebyly pojaty.

Čís. 10943.

Ustanovení § 6 (1) zák. na ochr. náj. vztahuje se jen na místnosti, v nichž zůstavitel bydlil, nikoliv na jiné místnosti (obchodní). Měla-li smlouva hlavně za předmět a za účel provozování hostinské koncese a